

Ne félj, mert megváltottalak...

Lectio: Ézs 43

Textus: Ézs 43,1-5/a

Kedves Testvéreim! Mindannyiunk életében van, vagy volt egy olyan pillanat, amikor sok minden megváltozott. Az Igében is valami ilyenről van szó, mert a próféta megszólal: **És most...** Most valami nagy változás lesz a nép életében. Valami, amit el sem tudtak képzelni.

A te életedben is volt ilyen változás. Vajon gondoltál-e arra, hogy ma itt leszel a templomban? Gondoltál-e arra, hogy Isten Igéje fontos lesz számodra? Ugyanis az ember a maga eszére hagyatkozva menne a világba, végezné a maga dolgát, szórakozna, vagy az élet élvezeteit habzsolná, de nem nagyon foglalkozna az Isten nagyságos dolgaival. Mennyire könnyörületes az Úr, amikor Lelke által megragad és idehoz bennünket a templomba! Jövünk, hogy hálát adjunk az Úr gondoskodásáért, és hogy Reá figyeljünk, amikor hirdetteti az Ő szent Igéjét. Milyen jó, hogy a mi életünkben is van egy „most”, amikor Reá figyelhetünk, mert szól hozzánk! Nagy kegyelem az, testvéreim, amikor halljuk: **Így szól az Úr, a te Teremtőd és a te alkotód...** Nagy kegyelem az, hogy az Úrnak van még szava hozzánk! Nem haragszik reánk, pedig mi engedetlenek vagyunk. Követelőzünk és méltatlankodunk a gyász, a betegség miatt. Miért ilyen a mi életünk? Ám Isten a próbákat azért adja, hogy formáljon bennünket és tűzbe, kohóba vet minket, hogy a nemes érc, mint az ezüst, az érték ragyogjon fel és meglássa bennünk saját magát. Az Úr szeret és ezért is szól ma hozzád. Hozzám már régen szólt ez Ige által és el nem tudtam képzelni, hogy milyen nagy változást tud véghezvinni általa bennem az Úr. Szólt: Ne félj!, és békét adott és evette a félelmem. Nem tudjuk megköszönni, meghálálni az Úrnak, hogy szól hozzánk! Hányszor szólott már hozzád!... Naponta szól. Nem is egyszer! S megyünk süket fülekkel, megyünk a magunk útján és nem törődünk Vele... Isten mégis kegyelmes és szól, mint Jónáshoz, ... másodszor is. Ki tudja hányadszor már... Ezt a „most”-ot, ezt az istentiszteleti órát arra akarja felhasználni, hogy halld meg az Ő szavát. Halld meg az Ő bátorítását, mert nem az Ő ítéletével jön! Most még nem! De egyszer majd

ott állunk majd az ítéletben! Most azonban még meg akarja változtatni az életedet. Most még el akarja venni szívedből a félelmet.

Nem akárcsak szól hozzánk! Nem egy ember. Nem egy nagyméltóságú és nagyhatalmú ember, hanem az Úr Isten, az uraknak Ura, a királyok Királya. Ő a mi teremtetőnk és a mi alkotónk. És szól hozzánk: Jákobokhoz és Izráelekhez.

Mai Jákobokhoz szól. A csalókhöz, a cselvetőkhöz. Jákob kicsalta az elsőszülöttségi jogot és becsapta apját, hogy elnyerje az áldását. Mindezt miért? Azért, mert anyagi volt. Azért, mert a saját eszére támaszkodott. Nem Istenre figyelt. Ő maga intézkedett.

Ilyen a mi életünk is. Csalunk. Becsapjuk Istent, embertársainkat, sokszor még magunkat is. Meg vagyunk elégedve önmagunkkal és imádságainkban Isten áldását kérjük intézkedéseinkre, tetteinkre. El kell jutnunk életünk teljes feladására. Mint Jákob. Egy éjszakán át küzdött az Úrral és amikor kifáradt a csípője forgócsontja, így szólalt meg: Nem engedlek el, míg meg nem áldasz engem. Isten tusakodott vele és elérte, hogy Jákob feladja önmagát. Eddig magában bízott. Most már meghajta magát Isten előtt és kéri az áldást.

Izráel lesz. Isten harcosa.

Milyen csodálatos annak az embernek az élete, aki már tud küzdeni, harcolni a szépért, jóért. Aki már nem azt mondja, hogy jól van ez így, hanem harcol és küzd nemes, Isten szerinti eszméért, elvekért. Az erőt az Úrtól kapja. Az Isten harcosa. Az erőt a napi Igéből, a Biblia olvasásából meríti. Istentől kapja az erőt az Ő szent Lelke által. Jákobból Izráel lesz, Isten harcosa. Igaz, hogy belesántul, igaz, hogy erőtlenné lesz, de most lesz Isten szerint a legerősebb.

Az örök Jákobhoz, az örök Izráelhez, vagyis hozzád és hozzám szól az Isten Igéje. Izráel szentje szól mihozzánk. Ézsaiás próféta könyvében az első 39 részben 13-szor olvassuk ezt: Izráel szentje. Ő a mi Teremtőnk, Ő a mi Alkotónk! S mit szól az Isten? **Ne félj!**

Tele vagyunk félelemmel. Félünk a holnaptól, betegségtől, gyásztól. Félünk a lelki bukásuktól. Félünk a bűneink miatt. Felébred a lelkiismeretünk: mi lesz, ha

nem tudunk megszabadulni a bűneinktől?! Mi lesz, ha kárhozatra jutunk?! Szól Isten s azt mondja: Ne félj! Isten azt mondja: **Ne félj, mert megváltottalak.**

Az örök ember, te meg én, eladósodottak vagyunk. Isten ezt az adósságot kifizette. Jézus Krisztus által. Jézus által megfizetett mindent. Hogy szól a Heidelbergi Káté 34. kérdése? Miért nevezed őt mi Urunknak? *Mert Ő mind testünket, mind lelkünket a bűntől és a Sátán minden hatalmából nem aranyon, vagy ezüstön, hanem az Ő drága véréen váltotta meg és tette a maga tulajdonává.* Vagyis mi az Úréi vagyunk. Megváltott minket az Ő drága véréen. Csak tőlünk függ, hogy elfogadjuk-e ezt? Életünk lehet Vele! Nem félelmek között eltelt életünk, hanem reményteljes és boldog életünk.

Azt is mondja Isten: **Neveden hívtalak téged, enyém vagy.** Isten ismer bennünket. Nevünkön szólít. A legszebb nevünkön: Christianos, Krisztus követője. Mi keresztyének, Krisztus követői vagyunk. Így hív, így szólít meg bennünket az Úr Isten.

Aztán így szól az Úr: **Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged.** Nem ilyen az egész életünk? Tűzbe, vízbe kerülünk. És emésztjük magunkat álmatlan éjszakákon át. A Sátán üldöz. Már-már utolér, mint a választott népet, amikor Egyiptomból menekülnek. Előttük a tenger, hátul az ellenség, de Isten az oltalom. A felhőoszlop védi őket. A víz ketté vált és száraz lábbal kelnek át a tengeren. Az Egyiptombeliek viszont odavesznek. Így megyünk át mi is bajaink, fájdalmaink tengerén. Száraz lábbal. Mert az Úr a mi oltalmazónk. És rácsodálkozunk az Isten hatalmára. Ennyire meg tud segíteni?! Ennyire meg tud áldani?! Igen! Ennyire! Sőt, sokkal jobban, mint azt mi el tudnánk képzelni!

Itt, a mai Igében a víz életet mentő is. Hiszen a nép a babiloni fogságból pusztán át vándorol hazafelé és ott nincs ivóvíz. Isten azonban újat cselekszik. **A pusztában utat szerzek és a kietlenben folyóvizeket** – mondja az Úr. (19. vers). Felüdíti őket. Jézus is erről beszél, amikor azt mondja: Én vagyok az életnek vize. Sőt, azt mondja, hogy **„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék. Aki hisz én bennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.”** (Jn 7,37-38).

S ha tűzben jársz? Az nem éget meg téged. Pedig bűneink tüze éget bennünket! Ám Jézus már elvette, elfedezte vérével ott a Golgotán. Ne is emlékezz rá többet! Különben tönkre megy az életed. Az életet adó vizével, saját Magával frissít fel. Jézus mentsvár, oltalom nem csak erre az életre, hanem az örök életre nézve is.

Az Igéből azt is halljuk, hogy Isten népeket adott váltságba a választott népért. Egyiptomot, Kúst (Észak-Szudán), Sébát (Eritrea). Ennyire kedves ez a kicsi Izráel Isten számára.

Annyira kedves a te kicsiny szíved is az Isten számára! Nem országokat, hanem egyszülött Fiát adta váltságul értünk! A legdrágábbat. Milyen nagyon szeret bennünket az Úr!

Ne félj, mert én veled vagyok! – mondja Isten. Ez azt jelenti, hogy mindig velünk van. Éppen, mint Mózeszel. A **Vagyok**, az örökké létező, múltban jelenben, jövőendőben, mindig **Vagyok** és mindig velünk van, veled **Vagyok**.

Éld ezt át naponta és meglátod, mit jelent az Úrban bízni és nem emberekben reménykedni!

Ámen.

Biharszentjános, 2016.01.01.

Csomay Árpád.